



Finansdepartementet
postmottak@fin.dep.no

Vår dato 28.01.2011
Deres dato 26.10.2010
Vår referanse 313038/HES
Deres referanse 08/3131

Høring: Rapport fra arbeidsgruppen om samfunnsansvar

NHO har i en årrekke arbeidet for at våre medlemsbedrifter skal ha nødvendig kompetanse for å ivareta sitt forhold til mennesker, samfunn og miljø, og kunne ta det ansvaret som ligger i dette. Som del av dette arbeidet har vi alltid lagt vekt på tillitskapende dialog og åpenhet mellom bedriftene og interessentene.

NHO har derfor forståelse for at Regjeringen ønsker å fremme rapportering som verktøy for kommunikasjon mellom bedriftene og interessentene. NHO har imidlertid historisk sett vært skeptisk til å *lovfeste* slike rapporteringskrav, særlig ut i fra en kost/nytte vurdering. Det medfører til dels betydelige administrative belastninger for de aktuelle bedrifter, særlig for store og komplekse organisasjoner med selskaper i mange land. Rapportering kan bidra til økt oppmerksomhet om og oppfølging av samfunnsansvar i bedriftene når rapporteringen er ønsket av og følges opp av ledelsen, men lovpålagte rapporteringsforpliktelser vil ikke i seg selv endre *atferd* i ønsket retning.

Når Regjeringen legger opp til å foreslå rapportering om samfunnsansvar i regnskapsloven har vi følgende overordnede kommentarer til forslaget:

- Før de nye bestemmelsene om redegjørelse innføres, bør man vurdere hvordan de kan samordnes med eksisterende opplysningsplikter i regnskapsloven på områder som til dels overlapper definisjonen av samfunnsansvar (punkt 4).
- NHO støtter i hovedtrekk vurderingene når det gjelder hvilke regnskapspliktige som skal være omfattet, hvordan samfunnsansvar legaldefineres og at opplysninger må kunne gis på alternative måter, slik at det unngås dobbeltrapportering. (punkt 3.6).
- Man bør vurdere nødvendigheten av revisjonsplikt for omfanget og kvaliteten av rapportering.
- De økonomiske konsekvensene av forslaget for de rapporteringspliktige må utredes nærmere (punkt 3.6.8 og 5).

I vedlegget følger våre kommentarer til de ulike punktene i arbeidsgruppens rapport.

Vennlig hilsen
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON

John G. Bernander
administrerende direktør

Høring: Rapport fra arbeidsgruppen om samfunnsansvar

3 Krav til rapportering om samfunnsansvar

Redegjørelse for foretaksstyring er fra regnskapsåret 2011 pålagt etter regnskapsloven § 3-3 b, som gjelder noterte utstedere. Norske noterte selskaper vil legge Norsk anbefaling for eierstyring og selskapsledelse (NUES-anbefalingen) til grunn for rapporteringen.

Norsk utvalg for eierstyring og selskapsledelse (NUES) ble i St.meld. nr. 10 (2008-2009) punkt 8.3 oppfordret til å innarbeide bestemmelser om samfunnsansvar.

Som signalisert i NUES-høringen før sommeren 2010, tok man inn et punkt om samfunnsansvar i NUES-anbefalingen 21. oktober 2010. Anbefalingen punkt 1 er nå utvidet, slik at utstederne bør utforme retningslinjer for samfunnsansvar, i tillegg til – som før – for etikk. Mens regnskapsloven bestemmer at utstederne må forklare avvik fra anbefalingen, går NUES-anbefalingen ut på at utstederne skal redegjøre for hvordan de har innrettet seg etter hvert enkelt punkt i anbefalingen. Utstederne må altså redegjøre for sitt forhold til punktet om samfunnsansvar, enten de arbeider med dette eller ikke. NUES forventer at rapportering om samfunnsansvar vil finnes i de årsrapportene som utgis første halvår 2011, se NUES-anbefalingen side 7.

3.6 Arbeidsgruppens vurderinger

3.6.1 Bør det innføres et krav til at det skal gis opplysninger om samfunnsansvar i årsberetningen?

NHO legger til grunn at Regjeringen vil utvide opplysningskravene i regnskapsloven til å gjelde samfunnsansvar.

Arbeidsgruppen har konkludert med at opplysningene bør gis i årsberetningen (eller dokument som knyttes til årsberetningen). I punkt 3.6.8 nedenfor gjør vi rede for grunner til å vurdere om opplysningene bør gis i en annen form enn gjennom årsberetningen. Etter vår vurdering vil alternativet i (minst) like stor grad som etter arbeidsgruppens forslag kunne bidra til at de rapporteringspliktige ”i større utstrekning fokuserer på og integrerer samfunnsansvar i sin styring av virksomheten”, slik formålet med opplysningsplikten er angitt i rapporten punkt 3.6.1.

3.6.2 Hvilke regnskapspliktige foretak som bør omfattes av opplysningskravet

NHO støtter forslaget om at det er store foretak (som definert i regnskapsloven) som skal være omfattet av kravet. Dette gir en entydig avgrensning av de rapporteringspliktige, og tar hensyn til at det er snakk om innføring av en helt ny plikt, som man ennå ikke kjenner effektene av, verken for foretakene eller brukerne av opplysningene. Det er derfor fornuftig og rimelig at man ikke tar med andre foretak i denne omgang. Arbeidsgruppen peker også på et sentralt element ved store foretak, nemlig spredt eierskap. Dette gjør i praksis eiernes innflytelse på driften i foretaket langt mindre enn hos det store flertallet av foretak, der eiere, styre og ledelse er sterkere knyttet sammen, og eierne dermed direkte kan påvirke virksomheten.

Vi viser også til at ”mindre bedrifter har ofte verken ressurser eller kompetanse til å arbeide like systematisk og grundig med samfunnsansvar som større bedrifter”, slik Regjeringen skriver.¹ Den differensieringen arbeidsgruppen foreslår, er derfor i samsvar med tenk smått først-prinsippet.

Antagelig er nær alle store foretak som er allmennaksjeselskap samtidig morselskap i konsern. Etter regnskapsloven § 3-3 a skal årsberetningen for slike morselskaper ”dekke virksomheten i konsernet”, og i denne sammenheng vil ikke bare norske, men også utenlandske datterselskaper inngå i konsernet. I realiteten er det altså langt flere enn norske ”store foretak” det vil bli gitt opplysninger om, blant annet vil datterselskapene – i Norge og i utlandet – til 200-250 norske børsnoterte foretak være omfattet. Et søk i et tilfeldig valgt norsk notert foretaks årsrapport viser at det har datterselskaper i blant annet Belgia, Brasil, Danmark, Frankrike, Irland, Italia, Kypros, Nederland, Polen, Portugal, Spania, Storbritannia, Sveits, Sverige, Tsjekkia, Ungarn, Tyskland og Østerrike.

Som det fremgår av punkt 3 ovenfor, vil ventelig over 200 foretak rapportere om samfunnsansvar allerede våren 2011, som følge av NUES-anbefalingen og senere etter regnskapsloven § 3-3 b.

Som i dag vil eiere, både alene og sammen, også i fremtiden kunne be foretak, enten de er store eller ikke, om opplysninger om arbeid med samfunnsansvar. Dette kan gjøres blant annet ved å ta spørsmålet opp på generalforsamlingen.

3.6.3 Samfunnsansvarsbegrepet

NHO er enig i at begrepet samfunnsansvar må utformes så presist som mulig, og gjennom en legaldefinisjon. Dette er viktig fordi det er snakk om en lovbestemt plikt det er knyttet sanksjoner til, samt atplikten da blir forutberegnelig.

Vi er enig i at det er hensiktsmessig å ta utgangspunkt i atferd utover det som kreves i de lover og regler virksomheten som gjelder, altså på frivillig basis. Vi er også enig i at det er ikke alltid er klare grenser mellom frivillige handlinger og de som er regelpålagt. Det vil typisk gjelde der de lovpålagte pliktene ikke er klart avgrenset. I disse tilfellene vil det være nærliggende å gi opplysninger som er rettet mot interessen til foretakets interessenter, slik også arbeidsgruppen skriver. Foretakene vil da slippe den uhenktsmessige oppdelingen mellom regeletterlevelse og frivillige tiltak.

Arbeidsgruppen legger opp til at ”samfunnsansvar” har et dynamisk innhold. Dette slutter vi oss til, så lenge det finnes en legaldefinisjon som trekker klare grenser for *hvilke elementer* som er omfattet. Skulle man senere ønske å innta flere elementer i begrepet, må det altså lovendring til. På den annen side vil det selvsagt være slik at innholdet i de elementene som inngår i definisjonen av samfunnsansvar, vil kunne endre seg over tid. Den lovteksten som er foreslått, ivaretar nettopp dette.

Som i dag vil eiere, både alene og sammen, også i fremtiden kunne be foretak, enten de er store eller ikke, om opplysninger om arbeid med samfunnsansvar *utover* det som fremgår av legaldefinisjonen.

3.6.4 Konkrete elementer i legaldefinisjonen

¹ St. meld. nr 10 (2008-2009) punkt 3.6.

NHO slutter seg til arbeidsgruppens forslag når det gjelder de elementene som skal inngå i legaldefinisjonen. Man vil da være på linje med den danske reguleringen, som man langt på vei kjenner resultatene av samt at elementene vil være godt kjent for de som allerede arbeider med samfunnsansvar, for eksempel Global Compact.

Forslaget fra arbeidsgruppen har den store fordel at det vil være ganske enkelt for de foretakene som allerede gir opplysninger om arbeidet med samfunnsansvar, å tilpasse rapporteringen til lovkravene.

”Det ytre miljø”

NHO er enig i at ”det ytre miljø” bør inngå som et element i legaldefinisjonen, og at man bruker det begrepet som allerede er kjent fra regnskapsloven § 3-3a.

”Arbeidstakerrettigheter og sosiale forhold”

NHO er enig i at disse elementene bør inngå i definisjonen av samfunnsansvar. Arbeidsgruppen inkluderer uttrykkelig arbeidsmiljø og likestilling i disse elementene, og det blir da spørsmål om loven i realiteten pålegger dobbelrapportering siden regnskapsloven § 3-3 a allerede pålegger rapportering om disse elementene. Dette bør bli avklart i proposisjonen.

”Menneskerettigheter” og ”bekjempelse av korrupsjon”

Også disse elementene bør etter NHOs mening inngå i definisjonen.

”Menneskerettigheter” beskrives i St.meld. nr. 10 (2008-2009) som ”et sett med forpliktelser som ikke er rettet mot næringslivet”, samtidig som de er uttrykk for ”allmenne moralske forpliktelser”. I meldingen er det angitt at selskaper kan ivareta menneskerettigheter ”ved å opptre ansvarlig” (punkt 3.2.1). Fremstillingen i meldingen viser også at menneskerettigheter ikke uten videre er enkelt for foretakene å operasjonalisere, nettopp fordi konvensjonene retter seg mot stater (punkt 7.1.1). Vi oppfordrer derfor departementet til å konkretisere innholdet i dette elementet i proposisjonen. I dette arbeidet kan departementet finne inspirasjon i FNs rammeverk for menneskerettigheter og næringsliv, som for tiden er på høring. Nye lovbestemmelser bør være forenlige med de oppfatninger av næringslivets ansvar på dette området som FN etter hvert vil falle ned på, og som etter det vi erfarer også vil bli lagt til grunn for revisjonen av OECDs retningslinjer for flernasjonale selskaper.

3.6.5 Integrasjon av samfunnsansvar i virksomheten

Vi merker oss at arbeidsgruppens forslag går lenger enn den danske reguleringen, som gjelder ”forretningsdrevet” samfunnsansvar. I Danmark mener man ”at virksomhedens samfunnsansvar skal kombineres med virksomhedens kerneforretning”.² Argumentene for en annen begrensning i Norge, fremstår som noe uklar. Det ser ut til at arbeidsgruppen mener at en referanse til forretningsdrevet samfunnsansvar bare vil omfatte ”positive handlinger og aktive strategiske og operative valg”. At et foretak avstår fra å handle på den ene eller andre måten ved utøvelse av samfunnsansvar, skal dermed falle utenfor. Vi kan ikke se at spørsmålet er drøftet i stortingsmeldingen, selv om det berøres blant annet i punkt 4.1.

² L 5: Forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven. (Redegørelse for samfunnsansvar i større virksomheder), punkt 2.2.

Etter vår vurdering gir arbeidsgruppens drøftelse ikke grunnlag for en videre opplysningsplikt enn den som er lovpålagt i Danmark.

3.6.7 Unntak

NHO er enig i at opplysninger om samfunnsansvar må kunne gis på andre måter enn det som er foreslått i regnskapsloven § 3-3 c tredje ledd. Plikten til å gi en redegjørelse vil uansett bestå etter første ledd. Det vil være mer treffende om § 3-3 c fjerde og femte ledd fremsto som *alternative måter å redegjøre på*, enn som unntak. Dette bør gjenspeiles blant annet i tredje ledd annet punktum.

I konsernforhold foreslår arbeidsgruppen at opplysninger om samfunnsansvar som hovedregel alltid skal gis i morselskapets årsberetning. Spørsmålet blir aktuelt der både morselskapet og datterforetaket er store foretak. Begrunnelsen arbeidsgruppen gir for ordningen er at ”styret i datterselskaper i praksis kan ha lite uavhengig handlingsrom”.

Vi ber departementet vurdere om det er mer hensiktsmessig at man at slike konserner *kan velge* å la store foretak som er datterselskap rapportere selvstendig. Etter norsk selskapsrett har morselskap riktignok stor innflytelse over datterselskap. Vi mener likevel at det er grunn til – ikke minst av ansvarsmessige hensyn – å holde fast ved at det er et selskaps styre som har rettigheter og plikter etter allmennaksjeloven og regnskapsloven. Dette gjelder enda mer der datterselskapet ikke er heleid.

Vi støtter forslaget om at visse store foretak kan rapportere etter andre krav når de er likeverdige. Det bør fremgå av proposisjonen at ”likeverdig” ikke betyr at kravene må være like de norske, men at hovedpoenget er at foretakene skal slippe å rapportere de samme opplysningene på flere måter.

Vi mener også at det bør vurderes om selskaper som rapporterer etter GRI-rammeverket også kan unntas fra en del av de ikke-finansielle rapporteringskravene nevnt under regnskapslovens § 3-3 a. Ytre miljø nevnes nå eksplisitt både under § 3-3 a og i forslaget til § 3-3 c. Også kravet i § 3-3 a til rapportering av arbeidsmiljø og likestilling faller inn under definisjonen av samfunnsansvar og dekkes av GRIs rammeverk.

3.6.8 Avleggelse og ansvar

Arbeidsgruppen forslår at det er foretakets styre som skal ”stå ansvarlig” for opplysningene som gis i redegjørelsen. Det er ikke drøftet om dette er et hensiktsmessig incitament for styrets involvering. Heller ikke er det drøftet hvorfor opplysningene i praksis bør være omfattet av det personlige erstatningsansvaret for styremedlemmer, i motsetning til foretakets eget ansvar.

Redegjøringsplikten bør heller ligge på foretaket som sådant. Redegjørelse i den styregodkjente årsberetningen kan gjøre at styrets befatning og oppmerksomhet blir rettet mer mot verifisering av at opplysningene er korrekte og rettvise, enn mot selve arbeidet med samfunnsansvar. Ved i praksis å knytte redegjørelsen til årsregnskapet og årsberetningen, vil den også måtte forberedes på en tid ta styrets arbeidsbelastning antagelig er stor fra før. I Rambøll-rapporten som ligger til grunn for den danske evalueringen heter det blant annet at

eftersom den lovpliktige redegørelse om samfunnsansvar er en del af årsrapportens ledelsesberetning, skal den gennemlæses og godkendes af såvel direktion som bestyrelse op til flere gange.³

Flere foretak redegjør allerede for samfunnsansvaret, for eksempel på de måtene som er beskrevet i rapporten punkt 3.4. Hvis loven krever at styret skal involveres, er det en risiko for at den redegjørelsen styret skal utarbeide vil følge den hovedregelen som er forslått i regnskapsloven § 3-3 c første ledd, og da kan informasjonen bli mindre fyllestgjørende. Samtidig vil dette føre til dobbeltrapportering, som selvsagt bør unngås. Redegjørelse gjennom årsberetning har også den konsekvens at det rettslige erstatningsansvaret for styremedlemmene vil omfatte flere opplysninger enn i dag. Spørsmålet om bruk av norsk rett i andre land, er så vidt behandlet i St.meld. nr. 10 (2008-2009) punkt 8.2. Vi antar at også dette forholdet kan gjøre at opplysningene i redegjørelsene kan bli mindre spesifikke enn ellers.

Videre bør det vurderes om et foretak, i stedet for å gi en egen redegjørelse, kan velge å etablere en ordning der interessenter som ønsker det, kan få opplysninger om foretakets arbeid med samfunnsansvar. En slik rett til opplysninger kan da ikke gjelde overfor foretak som har gitt egen redegjørelse for samfunnsansvar.

Skal styret likevel avgi redegjørelsen, er NHO enig i at det bør være adgang til å utarbeide et separat dokument, slik det er foreslått. Alle praktiske hensyn taler for dette, slik arbeidsgruppen også viser til når det gjelder eksisterende rapporteringsmåter.

Offentliggjøring av opplysningene må kunne skje på Internett.

Arbeidsgruppen nøyer seg med å konstatere at opplysningene skal konsistenssjekkes av revisor når de inngår i årsberetningen, jf. revisorloven § 5-1 første ledd. Dette blir det selvsagt automatikk i når man foreslår å plassere opplysningsplikten i denne paragrafen. Arbeidsgruppen har imidlertid ikke drøftet *hvorfor* opplysningene skal revideres. Arbeidsgruppen bemerker ”for øvrig” at opplysningene om samfunnsansvar neppe har noen nær sammenheng med opplysningene i årsregnskapet. Dette er vi enige i. Imidlertid vil en lovpålagt konsistenssjekk måtte gjennomføres for å kunne vurdere om det i det hele tatt er snakk om likeartede opplysninger. Vi stiller derfor spørsmål ved om ikke konsistenssjekk i realiteten hever terskelen for å gi redegjørelsen et stort omfang.

For selskaper med omfattende virksomhet, herunder i andre land, kan revisors vurderinger av opplysningene bli kostbare og tidkrevende for selskapene. Vi er også derfor i sterk tvil om det er hensiktsmessig å kreve at opplysningene skal revideres.

Vi er enig i at en eventuell revisjonsplikt bør være uavhengig av avgivelsesform (årsberetningen eller separat dokument).

4 Gjeldende krav til opplysninger knyttet til arbeidsmiljø, likestilling og det ytre miljø i årsberetningen

4.4 Arbeidsgruppens vurdering

NHO er enig med arbeidsgruppen i at den foreslåtte redegjørelsesplikten for samfunnsansvar ikke fullt ut dekker de opplysningskravene som gjelder i dag. Vi er enig i at en eventuell

³ Notat om AMVAB-måling fra Rambøll Management Consulting A/S, 21. mai 2010, side 8.

samordning av krav om opplysninger om samfunnsansvar og om arbeidsmiljø, likestilling og det ytre miljø, bør vurderes i en bredere sammenheng. Særlig innenfor ”arbeidstakerrettigheter og sosiale forhold” og innenfor ”ytre miljø” kan det oppstå uklarhet om hvordan de nye bestemmelsene og de eksisterende forhold seg til hverandre.

NHO kan ikke se at det er gode grunner til å stille en vurdering av samordning i bero inntil en evaluering av rapporteringen om samfunnsansvar er gjennomført om inntil fem år, slik arbeidsgruppen foreslår. Ved innføring av et slikt overordnet krav om rapportering om samfunnsansvar, er det etter vårt syn riktig å benytte muligheten til å vurdere om disse bestemmelsene kan inngå i en helhet. Vi kan ikke se at det er sannsynlig at det vil foreligge vesentlig informasjon om slik samordning om fem år som ikke kan innhentes i dag. Vi vil derfor anbefale at departementet utreder hvordan alle krav til rapportering som inngår i lovens definisjon av samfunnsansvar kan innfris i et helhetlig rammeverk, og at dette gjøres før bestemmelsen endelig utformes og vedtas – ikke opptil flere år etter.

I forbindelse med arbeidsmiljøet krever regnskapsloven at det særskilt skal gis opplysninger om sykefravær. For foretak med virksomhet i andre land kan det være ressurskrevende å finne frem til slike opplysninger, dette gjelder nettopp for den type foretak som er foreslått å være omfattet av reglene om redegjørelse for samfunnsansvar. Det finnes ikke en entydig definisjon av ”sykefravær” og langt mindre en definisjon som er anvendelig over landegrensene. Eventuell ulik bruk av begrepet i ulike land skaper selvfølgelig også problemer ved den interne rapporteringen i bedriftene. Opplysninger om sykefravær er et eksempel på et forhold som tilsier at opplysningskravene samordnes bedre. Vi kan i denne sammenheng nevne at Riksdagen nettopp har vedtatt å fjerne dette rapporteringskravet for svenske bedrifter.⁴

Vi er enig i at det kan være hensiktsmessig for foretakene å gi opplysningene i ett dokument, og at dette samtidig vil gjøre det enklere for regnskapsbrukerne å tilegne seg opplysningene samlet. Vi støtter derfor forslaget til regnskapsloven § 3-3 c syvende ledd.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

I St.meld. nr. 10 (2008-2009) er det uttrykt et ønske om at norske bedrifter skal arbeide med samfunnsansvar, og arbeidsgruppen konkluderer med at de økonomiske konsekvensene for bedriftene ikke er vesentlige ved rapportering.

Her er poenget imidlertid at *hvis* man arbeider med samfunnsansvar, blir man pålagt opplysningsplikt i henhold til krav som er spesifisert i loven, og da påløper det kostnader. Arbeidsgruppen konkluderer med at foretakene vil vurdere om fordelene ved arbeid med samfunnsansvar oppveier den administrative belastningen – dette er vi enig i. I denne avveiningen foreslår man nå en opplysningsplikt med spesifiserte krav. Med arbeidsgruppens resonnement vil kravet til nytte øke tilsvarende på foretakenes side. På denne bakgrunn burde arbeidsgruppen ha forsøkt å vurdere de administrative kostnadene, i stedet for å anse slike anslag som ikke hensiktsmessige.

Det kan fremstå som et paradoks at de som arbeider med samfunnsansvar, påføres en ekstra kostnad som følge av sin innsats. Selskaper som ikke arbeider med samfunnsansvar slipper kostnadene ved risiko, rapportering og revisjon, mens slike kostnader påløper hos selskaper som faktisk arbeider med samfunnsansvar. Vi tror dette er uunngåelig, men mener at det er desto viktigere at kostnadene for selskapene blir lavest mulig.

⁴ Prop. 2009/10:235 *Enklare redovising* punkt 7.

Arbeidsgruppen konkluderer med ”en økt administrativ byrde” for de som faktisk arbeider med samfunnsansvar, men ser det som ikke hensiktsmessig å forsøke å anslå de økonomiske konsekvensene av forslaget. Arbeidsgruppen viser blant annet til at det allerede i dag er mange foretak som arbeider aktivt med samfunnsansvar, og at forslaget derfor ikke vil ha økonomiske konsekvenser for disse. Etter vår vurdering er dette ikke korrekt måte å gripe an konsekvensanalyser på. Man innfører nå en *plikt til å gi opplysninger*, som ikke finnes i dag.

Arbeidsgruppen har ”ikke funnet grunnlag for å foreta tilsvarende beregninger som det er gjort i Danmark”. De danske beregningene det er vist til, er imidlertid gjennomført *etter* at loven ble satt i kraft. Også *før* loven ble vedtatt undersøkte danskene konsekvensene. Etter utredningsinstruksen mener vi at slike beregninger må gjennomføres også her, og oppfordrer Finansdepartementet til å gjøre dette. Vi mener ikke nødvendigvis at de administrative kostnadene vil være *for høye*, men beregningene må være en del av beslutningsgrunnlaget. I den sammenheng viser vi til at de administrative kostnadene ble grovt undervurdert i Danmark.⁵

Arbeidsgruppen stiller spørsmålsteget ved anslaget (to arbeidsdager) for danske foretak som rapporterer at de ikke driver med samfunnsansvar. Anslaget er begrunnet slik i den danske målingen:

Oplysningen om at virksomheten ikke har politikker for samfunnsansvar vil bli utarbeidet av virksomhedens direksjon i samarbejde med regnskabsafdelingen. Redegørelsen vil derefter blive gennemlæst og godkendt af såvel direksjon som bestyrelse, inden den er klar til at blive indsat i årsrapportens ledelsesberetning. Virksomheder som udarbejder årsrapporten på flere forskellige sprog vil desuden bruge ressourcer på at oversætte teksten.⁶

Vi legger også til grunn at det må etableres ganske omfattende rapporteringssystemer i konserner med datterselskaper og/eller virksomheter i utlandet.

6 Merknader til de enkelte bestemmelser

Til § 3-3 c femte ledd

For store foretak som er datterforetak er det foreslått unntak fra tredje ledds *minstekrav til de opplysninger* som skal gis. Fortsatt gjelder imidlertid første ledd i prinsippet fullt ut for slike datterforetak, dvs. at de skal ”gi en redegjørelse for oppfølgingen av sitt samfunnsansvar”.

Etter ordlyden i femte ledd annet punktum ser det imidlertid ut til at datterforetak skal henvisne til konsernredegjørelsen *i tillegg* til å gi en separat redegjørelse etter første ledd. Vi antar at datterforetak skal ha separat plikt til å redegjøre, men at plikten anses oppfylt ved en slik henvisning som er nevnt i femte ledd annet punktum. Vi oppfordrer departementet til å presisere dette.

* * *

⁵ *Samfunnsansvar og Rapportering i Danmark*, side 20.

⁶ Notat om AMVAB-måling fra Rambøll Management Consulting A/S, 21. mai 2010, side 6.